

De Spiegel van Merlijn 1

De Opstand

Dennis Herman

De Spiegel van Merlijn 1

De Opstand

© 2024 Dennis Herman

Redactie: Maria Genova, Marlen Visser
Omslagillustratie en omslagontwerp: Indy Broeren
Foto auteur: Saskia Koot, ZassFotoos

ISBN 978-90-834545-0-4

NUR 283

Voor Daphne en Steijn

Proloog

Als Hayley haar ogen opent, weet ze niet waar ze is of hoe ze er is gekomen. De grond waarop ze ligt ziet groen van het mos en is zo vochtig dat haar spijkerbroek strak tegen haar benen plakt. Een muffe geur dringt haar neus binnen.

Een eekhoortje met een grote eikel tussen zijn voorpootjes geklemd kijkt haar nieuwsgierig aan. Voorzichtig komt hij een stukje dichterbij, maar als Hayley plotseling haar been optrekt roetsjt het diertje geschrokken een boom in. De aangevreten eikel blijft op het bospad achter.

Ingespannen volgt Hayley de eekhoorn met haar blik, maar al snel kan ze hem niet meer zien. Verbaasd tuurt ze nu naar de hoge boomtoppen. De bladeren vormen een prachtig dak van rode, gele en bruine tinten. Maar horen ze niet gewoon groen te zijn in deze tijd van het jaar?

Ze bibbert en staart naar haar witte bloesje met korte mouwen. Het is veel te koud voor deze kleren. Waarom heeft ze geen jas aan? Was het vanochtend niet veel warmer?

Voorzichtig gaat ze rechtop zitten. Ze wrijft over haar pijnlijke enkel. Hoe heeft ze die bezeerd? Ze kan het zich niet herinneren.

In de verte klinkt de zang van een vogel. Hayley kan niet direct thuisbrengen wat voor soort het is, maar ze hoort de warme klanken snel dichterbij komen. Dan verschijnt de boomleeuwerik. Hij maakt een spiraalvormige duikvlucht en

landt vlak naast haar.

‘Tie-de-dlie, is alles goed met je?’

Ik word gek, denkt Hayley. Dit kan niet. Hoorde ze de leeuwerik nu echt praten?

‘Kan ik iets voor je doen?’ vraagt de vogel.

Een onbedoelde schreeuw ontsnapt uit Hayleys mond. Het vogeltje vliegt verschrikt op. Zijn vleugels klapperen wild. Dan is hij uit het zicht verdwenen.

Nog een beetje verbaasd probeert Hayley op te staan, maar haar verzwikte enkel kan haar gewicht niet houden. Met een plof komt haar achterste weer op de vochtige grond terecht.

Haar oog valt op een stevige boomtak. Die zou ze goed als kruk kunnen gebruiken. Ze schuift een stukje opzij en strekt haar arm uit. Met haar vingertoppen kan ze de ruwe schors al bijna voelen. Ze buigt nog een beetje verder. Dan verliest ze haar evenwicht. Ze valt opzij, met haar hoofd in een grote plas water. Modder spettert alle kanten op en Hayley hapt naar adem.

Als ze weer rechtop zit, vist ze een klein spiegeltje uit haar broekzak. Ze schrikt als ze zichzelf erin bekijkt. Haar anders zo heldere groene ogen staan dof. Haar lange, rode krullen zitten vol klitten en zijn plakkerig van de blubber. Een roodbruin herfstblad hangt in haar veel te lange pony, en er zitten zwarte vegen op haar ooit hagelwitte bloes. Een klein straaltje bloed loopt vanaf haar wenkbrauw omlaag en vermengt zich met uitgelopen mascara en modder. Met haar zakdoek dept ze het kleverige vocht voorzichtig op, waarna ze wat zwarte smurrie van haar mond en wangen

veegt.

De zon staat laag. Het goudgele licht dompelt het bos in een sprookjesachtige sfeer, maar dat stemt Hayley niet vrolijker. Binnen een uur is het stikdonker. Waar is ze? En waar moet ze heen?

Steunend op de tak gaat ze voorzichtig staan. Doelloos strompelt ze een stukje vooruit. Ze heeft geen idee waar ze heen gaat. In de verte klinkt het gezang van de leeuwerik. Heel even. En dan is het weer stil.

Plotseling hoort ze geritsel in de struiken. Krakende herfstbladeren die onder iemands voeten vertrapt worden. Hijgen. De blaf van een hond. Dan ziet ze de grote zwarte snuit. En twee donkere ogen die haar van tussen het groen aanstaren.

Verschrikt schuifelt ze achteruit. Haar billen raken een dikke eik, waardoor ze onverwacht tot stilstand komt. Hayley verstijft en een koude rilling trekt over haar rug. Ze voelt hoe haar hartslag versnelt. De enorme hond staat stil. Er loopt wat kwijl tussen zijn scherpe snijtanden door, en zijn puntige oren staan recht omhoog alsof hij aandachtig naar iets luistert.

‘Je moet met me meekomen!’

Nee, denkt Hayley, dit is niet echt. Ik droom.

‘Wees maar niet bang.’

Praat die hond echt tegen haar? Hayley doet een onhandige stap opzij en hinkelt naar achteren. De tak glipt uit haar vingers en ze klampt zich met beide handen aan de oude eik vast. De boom biedt natuurlijk geen enkele bescherming tegen het beest, maar onbewust zoekt ze

beschutting.

‘Loop niet weg! Ik wil je helpen.’

Hayley houdt de bek van het beest goed in de gaten. Die beweegt niet. Ze hoort zijn stem alleen maar in haar hoofd. Wat is dit? Een hallucinatie? Ze verwacht half dat ze nu in haar eigen bed wakker wordt uit een nachtmerrie, maar het bos verdwijnt niet.

‘Ik wilde je niet laten schrikken, Hayley.’

Hij kent haar naam. Dit is onmogelijk.

‘Je moet meekomen. Je broertje heeft hulp nodig.’

Jake! En haar zusje Lorna! Waar zijn ze? Wat is er met ze gebeurd? Waarom kan ze zich niets herinneren?

De hond loopt terug in de richting waar hij vandaan kwam, terwijl hij af en toe omkijkt. Weet hij waar Jake is? Moet ze hem volgen? De bezorgdheid om haar broertje wint het van haar angst. Langzaam hinkelt ze achter de hond aan.

Het enorme beest loopt langzaam. Dan stopt hij en draait hij zijn kop naar Hayley. ‘Kun je me bijhouden? Ga ik niet te snel?’

‘Het lukt wel,’ antwoordt Hayley, maar tegelijkertijd denkt ze: ik praat tegen een hond. Ik lijk wel gek. Zou ik soms in Narnia zijn?

‘Nee, hoor, je bent gewoon in Holland. Waar is Narnia?’

Hayley schrikt. Ze had de vraag niet hardop gesteld. ‘Kun je mijn gedachten lezen?’

Het beest aarzelt even. ‘Ja,’ zegt hij ten slotte. ‘En jij die van mij ook.’

‘Ik vind dit eng. Kun jij echt alles horen wat ik denk? Heb

je nog nooit van privacy gehoord?’

‘Zeur niet zo en volg me!’

Met bonzend hart strompelt Hayley verder. De bomen en struiken staan steeds verder uit elkaar. Ertussen groeit wat gras. Hier en daar zitten een paar vogels. Een merel trekt een dikke worm uit de grond.

In de verte ligt een vijver vol met gifgroen kroos. De laagstaande zon schijnt over het water dat schittert als een enorme diamant. Hayley knijpt haar ogen een beetje dicht tegen het felle licht.

Ziet ze het goed? Haar benen lijken ineens van rubber en ze komt nauwelijks meer vooruit. Het is alsof ze in een slow motion scène uit een film zit. Een gevoel van angst bekruipt haar. Aan de rand van de plas ligt een kind. Zijn benen bungelen half in het water, zijn natte haren plakken tegen zijn gezicht. Jake!

Hayley begint te rennen en struikelt bijna over haar eigen voeten. Een pijnlijke steek schiet door haar gebleeserde enkel, maar het kan haar niet schelen. Ze laat zich op haar knieën in het gras vallen en drukt snel haar wijsvinger tegen zijn halsslagader. Ze voelt gelijk een hartslag. Hij leeft nog! Ze slaakt een zucht van verlichting.

‘Heb jij hem uit het water gehaald?’ vraagt ze aan de hond, terwijl ze Jakes natte hoofd tegen haar borst legt.

Voordat het dier kan antwoorden, opent Jake ineens zijn ogen. Hij kijkt haar verbaasd aan. ‘Waar ben ik?’

Zijn vraag wordt gevolgd door een lichte kuch, die overgaat in een onbedaarlijke hoestbui. Een enorme golf water stroomt uit zijn mond. Hayleys witte bloes is

doorweekt, maar ze merkt het amper en knuffelt haar broertje stevig.

‘Mag ik ook nog even ademen?’ vraagt hij hijgend.

‘Ik ben zo blij dat je nog leeft!’

‘Waar zijn we?’ herhaalt Jake.

‘In de bossen bij Leiden,’ zegt de hond.

‘Je hoort het,’ zegt Hayley.

‘Wat hoor ik?’ vraagt Jake met een verbaasde blik op zijn gezicht.

‘Nou, dat we in de buurt van Leiden zijn. De hond heeft het gezegd.’

Jake kijkt haar verbaasd aan. ‘Wat is dat nu weer voor onzin? Heb je een slag van de molen gekregen?’

‘Ik heet trouwens Bink,’ zegt de hond tegen Hayley. ‘Maar ik denk dat alleen jij me kunt horen.’

‘Maar hoe? Waarom?’

‘Tegen wie praat je?’ vraagt Jake. ‘Toch niet tegen die hond?’

‘Eh, ja. Bink heet hij. Dat heeft hij net gezegd.’

‘Je bent gek! En waar is Lorna?’ Voor het eerst klinkt er paniek in Jakes stem. ‘Ik ga haar zoeken!’

‘Nee,’ roept Hayley. ‘Straks ben ik jou ook weer kwijt.’

‘Laat hem maar,’ zegt Bink. ‘Dan kunnen wij even rustig onder vier ogen praten.’

‘Weet jij waar mijn zusje is? En hoe kan het dat wij met elkaar kunnen praten?’

Hayley gaat in het gras zitten, haar rug tegen een boom. Ze trekt haar knieën op en slaat haar armen om haar benen. Ze staart naar Jake die, niet al te ver bij haar vandaan,

Lorna's naam roept.

'Weet je wie Merlijn is?' De vraag van Bink komt totaal uit de lucht vallen.

'De tovenaar van Koning Arthur?'

'Ja. Ik kwam hem een half jaar geleden hier in het bos tegen. Blijkbaar kunnen magiërs met dieren spreken. Niet echt praten natuurlijk, maar ze kunnen onze gedachten lezen. En wij die van hen.'

'Maar dat slaat nergens op! Ik kan toch niet toveren?'

'Ik weet het niet, maar dat zei hij.'

Hayley zucht.

'Hij vertelde nog meer,' gaat Bink verder. 'Er zouden hier drie kinderen op magische wijze in het bos aankomen. Eén van hen zou een vijftienjarig meisje zijn met lange rode krullen en smaragdgroene ogen. Jij dus! Zelfs het spleetje tussen je tanden heeft hij perfect beschreven. En de moedervlek op je linkerschouder.'

Hayley kijkt geschrokken. 'Hoe weet je dat? Van die moedervlek, bedoel ik!'

'Dat zeg ik toch? Van Merlijn! Jij, Jake en Lorna. Hij heeft het allemaal voorspeld. Lorna is twaalf, heeft kort haar en ze draagt een wit jurkje! Dapper, eigenwijs en sportief is ze. Jake is tien en hij is gek op cola, chips, gamen en comics, al heb ik geen idee wat dat betekent. En jij houdt van muziek, je kunt prachtig zingen en je zorgt graag voor Lorna en Jake als jullie ouders aan het werk zijn. Merlijn vertelde me dat jullie mijn hulp nodig zouden hebben.'

Hayley kijkt de hond verbaasd aan. Alles wat hij net heeft gezegd klopt. Ook de dingen die hij helemaal niet kan

weten.

‘Wat heb je precies gezien?’ Hayley friemelt aan haar oorlelletje.

‘Een lichtflits,’ zegt Bink. ‘Boven de vijver. Toen viel Jake vanuit de lucht in het water. Ik heb hem op de kant getrokken.’

‘En toen?’

‘Een tweede flits op de plek waar ik jou vond.’

‘En de derde lichtflits?’ roept Hayley. ‘Heb je die ook gezien? Weet jij waar Lorna is?’

‘Er waren er vier,’ hoort ze het dier zeggen. ‘In totaal vier lichtflitsen! De laatste twee een flink stuk hiervandaan, boven de stad Leiden.’

‘Is Lorna in Leiden? Hoe ver is dat?’ vraagt Hayley. ‘En hoe kan dat? Vanochtend zaten we nog in Amsterdam!’

Ze kan zich ineens weer iets meer herinneren. Haar school in Amsterdam. Ze was samen met Lorna en Jake in het schoolgebouw. Er waren meer mensen. Er was... maar de rest blijft wazig.

‘Leiden is ongeveer een half uur lopen hiervandaan. Ik kan je er wel heenbrengen, maar...’

‘Maar wat?’ vraagt Hayley een beetje lichtgeraakt. ‘We halen Jake en dan gaan we naar Leiden om Lorna te zoeken. Zo moeilijk is dat toch niet?’

‘Tja, ik merk wel dat je niet hier uit de buurt komt,’ vervolgt Bink. ‘Je hebt blijkbaar geen idee wat er in Leiden allemaal aan de hand is. De stad is al ruim vier maanden omsingeld door meer dan vijftienduizend Spaanse soldaten. Niemand kan de stad in of uit. Er zijn al heel veel mensen

van de honger of door de pest doodgegaan.'

Hayley is als door de bliksem getroffen. Haar zus gevangen in een belegerde stad!

'Maar,' roept ze uit, 'je hebt het over het beleg van Leiden. Dat was honderden jaren geleden!'

'Nou,' zegt Bink, 'jij bent zeker een beetje in de war. Het gebeurt toch echt nu!'

'En wanneer is 'nu' dan?'

'Het jaar 1574 natuurlijk.'

Hayley staat als aan de grond genageld. 1574, dat kan toch niet waar zijn? En ineens weet ze alles weer. 'De spiegel!' roept ze verschrikt uit.

1. Lorna's nachtmerrie

Vijftien uur eerder (of 450 jaar later...)

'Nee, nee, nee! Absoluut niet!' Hayley kijkt haar broertje strak aan. 'Je bent nog veel te jong om de hele dag alleen thuis te blijven. Je gaat gewoon mee, punt uit!'

Jake stampst met zijn voet op de parketvloer. 'Kom op, zeg,' roept hij. 'Het is zaterdag! Ik heb geen zin om naar school te gaan, en al helemaal niet naar die van jou!'

'Het is nu eenmaal niet anders. Papa en mama moeten de hele dag werken, dus jullie gaan met mij mee, of je dat nu leuk vindt of niet. En schiet een beetje op. Over tien minuten is Simone al hier.'

Ze draait zich om en begint gehaast de ontbijtbordjes op te stapelen. Iets te hard blijkbaar, want er vliegt er gelijk één aan diggelen.

'Stomme trut!' roept Jake. 'Mijn Pokémonbord!'

'Doe dan zelf ook eens een keer iets!' bijt Hayley hem toe. 'Ik word helemaal gek van jullie.'

'Mijn voetbalshirt heb je ook al verpest!'

'Dan had je zelf beter op moeten letten. Ik heb die rode trui niet bij de witte was gedaan.'

Jake draait zich om. Met drie treden tegelijk stormt hij de trap op. 'Lorna! Wat heb je met mijn Ajax-shirt uitgespookt?'

Hayley zakt onderuit op een keukenstoel. Zweetdruppels lopen over haar voorhoofd. Waar heb ik dit aan verdiend,

denkt ze. Waarom luisteren die twee nooit?

‘Hayley!’ Met grote passen komt Lorna nu de woonkeuken binnengerend. ‘Laat Jake eens ophouden!’

‘Zeg, kunnen jullie dit zelf niet oplossen? Jullie zijn toch geen baby’s meer?’

‘Ja, maar is het mijn schuld dat zijn shirt nu roze is?’

‘Was het dan niet jouw rode trui?’

‘Weet ik veel!’ roept Lorna. ‘Dat had jij toch na moeten kijken voordat je de wasmachine aanzette?’ Dan zegt ze niets meer en terwijl ze Hayley aankijkt, rolt er een traan over haar gezicht.

‘Kom eens hier,’ zegt Hayley. Ze drukt haar zusje dicht tegen zich aan. ‘Vertel nu eerst maar eens wat er aan de hand is. Toch niet weer die nachtmerrie?’

‘Ja,’ snikt Lorna. ‘Ik heb alweer gedroomd hoe jij in die betoverde spiegel verdwijnt.’

Hayley pakt het hoofd van haar zusje met beide handen beet en drukt voorzichtig een kus op haar voorhoofd.

‘Laat je toch niet bang maken. Het zijn maar dromen. Waarom denk je toch steeds dat het echt gaat gebeuren?’

‘Ze zijn zo levensecht. Ik kan me alles nog zo duidelijk herinneren. Jij staat voor die spiegel en het volgende moment ben je verdwenen. Ik heb echt het gevoel dat het een voorspelling is.’

‘Ach, doe niet zo gek. Dat kan toch niet?’

‘Dat zegt Jake ook, maar jullie hebben geen idee...’

Voordat Hayley kan antwoorden, gaat de deurbel. Terwijl Lorna nog een traan van haar wang wegveegt, rent ze naar de voordeur. Hayley gaat weer zitten. Het is nog vroeg in de

ochtend en ze is nu al moe.

‘Nou, zeg, je mag je beste vriendin best wel iets enthousiaster begroeten,’ klinkt ineens de stem van Simone in de deuropening. ‘Je zit erbij alsof je de marathon hebt gelopen.’

‘O,’ zucht Hayley. ‘Zo voel ik me ook. Die kinderen zijn de hele ochtend al aan het zeuren. Ik weet niet hoe lang ik dit nog volhoud.’

‘Je bent nog niet eens aangekleed,’ zegt Simone. ‘Waarom ga je niet eerst even lekker douchen. Ik ruim die zoi hier wel op.’

‘Dat is lief van je, maar volgens mij zit Jake nog in de badkamer.’

‘Die is vast allang klaar, en anders jagen we hem er gewoon uit. Kom maar mee naar boven.’ Simone slaat haar arm om Hayleys schouder. ‘Jij gaat je eerst even opfrissen, daarna zien we wel verder.’

Als Jake aangekleed de keuken binnenkomt, ruikt hij verse koffie. Bij het aanrecht staat Simone met een mok in haar handen. ‘Jij ook eentje?’ vraagt ze glimlachend.

‘Bah, je weet toch dat ik dat niet lust?’

‘Thee dan?’ Ze wacht zijn antwoord niet af en begint de waterkoker te vullen. Dan gaat ze aan de tafel zitten.

‘Kom eens hier,’ zegt ze. ‘Wat was er daarnet nou aan de hand? Hayley was helemaal overstuur.’

‘Overdrijf je niet een beetje?’

‘Nee, begrijp je niet hoe zwaar dit voor Hayley is? Jullie ouders zijn continu aan het werk en bijna nooit thuis.’

Hayley krijgt amper de kans om een normale tiener te zijn. Ze is de hele dag bezig met het huishouden. Het minste wat jullie kunnen doen is je een beetje gedragen. Dat geruzie van jullie kan ze er absoluut niet bijhebben.'

'Maar ze heeft mijn bord gebroken en mijn witte shirt verpest.'

'Is dat echt háár schuld?'

'Hoe bedoel je?'

'Je had zelf ook de ontbijtboel in de vaatwasser kunnen zetten. Hayley kan best wel wat hulp gebruiken.'

Jake draait met zijn duimen en staart naar het tafelblad.

'En waarom wil je eigenlijk niet mee naar die rommelmarkt op school?'

'Dat is toch hartstikke saai? Ik ga liever voetballen.'

'Maar het betekent veel voor je zus. En voor mij ook,' zegt Simone. 'Weet je wel hoe lang we hieraan gewerkt hebben?' Ze staat op en pakt een beker uit het keukenkastje. 'Groene thee of kamillethee?'

'Gatver, is er geen gewone thee meer?'

Simone antwoordt niet. Ze schenkt kokend water in de beker en hangt er een zakje Earl Grey in. 'De opbrengst gaat trouwens naar het Wereldnatuurfonds. Een speciaal project om olifanten te redden. Toe, ga nou gewoon mee.'

'Vooruit dan maar. Omdat jij het bent...'

Gehaast loopt Hayley door de gangen van het schoolgebouw. Over een uurtje komen de eerste bezoekers al en ze heeft nog een hoop te doen.

'Heb jij de conciërge ergens gezien?' vraagt ze aan een

lange jongen die een wagentje vol met dozen voor zich uit duwt. 'Simone zit nog steeds op die tafels te wachten.'

'Volgens mij is hij dat nu aan het regelen,' antwoordt de jongen. Dan verdwijnt hij met zijn wagentje door de klapdeuren.

Wat moest ik nu nog meer doen, mompelt Hayley in zichzelf. O ja, de bakker bellen waar de broodjes blijven. Die hadden er een half uur geleden al moeten zijn.

'Niet echt een pretje om zo hard te werken met dit weer. Volgens mij is het al minstens 30 graden,' zegt Simone als Hayley het lokaal binnenstapt. Ze stalt een rij boeken uit op een tafel en kijkt met een glimlach naar het resultaat.

Hayley graait in een doos en houdt dan grinnikend een boek omhoog. *'De geschiedenis van Nederland in zesentwintig lessen.* Leuk leesvoer voor de vakantie, toch?'

'Misschien iets voor je zusje? Ik weet zeker dat Lorna dat geweldig zou vinden.'

'Ja,' zegt Hayley. 'Dat zou wel eens een schot in de roos kunnen zijn.'

'Voor jou twee euro,' zegt Simone. 'Een koopje toch?'

Hayley vist een munt uit haar broekzak. 'Kijk eens! Onze eerste winst van vandaag!' Vanuit haar ooghoeken ziet ze Lorna binnenkomen. 'Kom eens hier!'

Ze duwt haar zusje twee briefjes van vijftig euro in de hand. 'Van mama! Eén voor jou en één voor Jake. Ga maar lekker rondkijken en jezelf verwennen. Maar niet alles in één keer uitgeven, hoor. Je moet er ook je avondeten nog van betalen!'

'Geen zorgen, je kent me toch?' lacht Lorna.

‘Daarom juist!’ wil Hayley nog zeggen, maar haar zusje is het lokaal al uit.

De rest van de dag vliegt voorbij. Hayley werkt keihard, maar geniet met volle teugen van alles. Ze heeft al veel spullen verkocht en vraagt zich af wat de mensen in hemelsnaam bezielt om al die troep te kopen.

Een oude vrouw komt met een oerlelijke vaas aangelopen. ‘Wat kost deze?’

Hayley probeert de vrouw in te schatten. Iemand die met deze hitte nog in een bontjas rondloopt, moet wel schathemeltje rijk zijn. ‘Een uniek stuk, mevrouw,’ zegt ze. ‘In een antiekwinkel zou u daar zeker honderd euro voor neer moeten tellen, maar vandaag is uw geluksdag. Voor twintig euro is hij van u.’

De dame pakt haar portemonnee uit haar handtasje. ‘Dat is inderdaad een koopje,’ zegt ze glimlachend.

Vanaf de gang klinkt plots een harde schreeuw. Van schrik laat Hayley de vaas uit haar handen vallen. Het ding spat met een harde klap in gruzelementen. Het bejaarde dametje doet vlug een stap achteruit en Hayley spurt weg.

Die stem herkent ze uit duizenden. Lorna! Voordat Hayley tijd heeft om te bedenken wat er aan de hand zou kunnen zijn, komt Lorna het wiskundelokaal uitgestormd. Haar blauwe ogen staan angstig. ‘Die spiegel uit mijn droom. De spiegel waar jij in verdwijnt!’

Hayley legt haar hand op Lorna’s schouder. ‘Wat bedoel je?’

‘Die behekste spiegel! Hij staat daar in dat lokaal!’